

4) засвідчують достовірність копій (фотокопій) документів і виписок з них;

5) засвідчують справжність підпису на документах;

6) видають свідоцтва про право на спадщину;

7) видають свідоцтва про право власності на частку в спільному майні подружжя в разі смерті одного з подружжя.

Проте необхідно звернути увагу, що:

1) дії, передбачені пунктами 6 і 7 ч. 1 цієї статті (видача свідоцтва про право на спадщину та видача свідоцтва про право власності на частку в спільному майні подружжя в разі смерті одного з подружжя) вчиняють уповноважені посадові особи органів місцевого самоврядування, які:

– мають вищу юридичну освіту;

– досвід роботи у галузі права не менше трьох років;

– пройшли протягом року стажування у державній нотаріальній конторі або приватного нотаріуса;

– завершили навчання щодо роботи з єдиними та державними реєстрами, що функціонують в системі Міністерства юстиції України;– склали іспит із спадкового права у порядку, встановленому Міністерством юстиції України

2) посадові особи органів місцевого самоврядування не мають права на оформлення документів, призначених для використання за межами державного кордону».

Виникає питання, чи спроможні будуть обрані лідери сіл – старости виконувати покладені на них функціональні обов'язки передбачені ЗУ «Про місцеве самоврядування», Цивільним кодексом України, ЗУ «Про нотаріат» ЗУ «Про добровільне об'єднання громад» при тому, що в положенні про старосту для кандидатів на посаду старости не передбачено наявності якоїсь спеціальної освіти або проходження підготовки за напрямком державного чи муніципального управління, наявності практичного досвіду роботи на державній службі або на службі в органах місцевого самоврядування.

Законодавчі акти зазнають змін, а отже, є певні недоопрацювання, які, як наслідок, обмежують громадян в захисті свої цивільних прав та законних інтересів. На мою думку, необхідно вносити зміни до законодавчих актів, які регламентують повноваження посадових осіб органів місцевого самоврядування для чіткого розуміння повноважень посадової особи органів місцевого самоврядування – старости об'єднаної територіальної громади.

*Одержано 21.04.2017*

УДК 347.1

**Назарій Андрійович Мачіха,**

*студент військово-юридичного факультету*

*Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

## **ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАБУТТЯ ПРАВ ВЛАСНОСТІ**

Проблематика даної теми пов'язана із постійним розвитком інституту набуття права власності. Питання виникають саме не до самої можливості набуття права власності, а до способів і підстав набуття цих прав, адже саме вони визначають в яких випадках це набуття буде законним.

Цивільне законодавство, а саме, глава 24 ЦК України містить великий перелік способів набуття особою права на речі. Способи ці за своєю природою являють собою різні юридичні факти, наявність яких, поряд із вказівкою на таку можливість у законі, зв'язується з виникненням в особи суб'єктивного права власності на конкретну річ.

Оскільки існує велика кількість і різноманітність підстав набуття права власності (події, договори, юридичні вчинки, цивільні стани, юридична сукупність, тощо) виникає проблема визначення їхнього співвідношення та взаємозв'язку, адже ЦК не містить чіткої їх систематизації.

У ЦК України існує повна невизначеність щодо моменту виникнення права власності. Одним із прикладів є виникнення права власності на безхазяйну річ, а саме, зв'язок із одночасним припиненням права власності на цю саму річ. Незважаючи на те, що фізична особа, яка добросовісно заволоділа майном та відкрито здійснює своє право на нього до настання інших умов правонабуття, права власності на нього не набуває.

Також є невирішеними питання і щодо способів набуття права власності. Положення ст. 332 ЦК України про набуття права власності на перероблену річ стосуються й тих випадків, коли особи, які діють спільно (переробники), переробляють чужу річ (матеріал), вважаючи її своєю, або здійснюють переробку самостійно, не знаючи, хто є власником матеріалу. Однак, залишаються поза увагою випадки, коли частина речі виготовляється зі свого матеріалу, а частина – з чужого.

Ще одна проблема виявляється дослідивши ст. 331 ЦК України, таким чином можна зробити висновок, що в цій статті є суперечність абзаців частин, а саме, абз. 1 ч. 2 ст. 331 ЦК і абз. 3 ч. 2 ст. 331 ЦК. За таких умов перший абзац «Право власності на новостворене нерухоме майно (житлові будинки, будівлі, споруди тощо) виникає з моменту завершення будівництва (створення майна)» не може використовуватись у зв'язку із створенням труднощів правозастосування. Отже, за загальним правилом право власності на новостворене нерухоме майно може виникати лише з моменту державної реєстрації.

В ЦК України виникає конкуренція норм і між ч. 4 ст. 334 й абз. 3 ч. 2 ст. 331 ЦК України. Згідно із частини четвертої статті 334 ЦК України право власності у набувача виникає з моменту реєстрації договору; відповідно ж до абзацу третього ч. 2 ст. 331 ЦК України – з моменту реєстрації права власності. Тому у випадку конкуренції норм застосовується норма спеціальна. Тому в даному випадку право власності на нерухоме майно має виникати саме з моменту державної реєстрації права власності [1].

Отже, аналіз чинного законодавства України свідчить про наявність значних, не завжди виправданих розбіжностей та прогалин у підходах до вирішення проблеми моменту виникнення права власності. Тому в новому ЦК України бажано було б сформулювати єдині критерії щодо виникнення права власності залежно від правових підстав придбання майна (створення нового об'єкта, придбання за цивільно-правовими договорами, придбання у порядку приватизації, одержання заробітної плати тощо).

#### **Список біографічних посилань:**

1. Про судову практику в справах про захист права власності та інших речових прав: постановою Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07.02.2014 № 5 // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0005740-14> (дата звернення: 05.05.2017).

*Одержано 20.04.2017*